

Arrest

**nr. 53 609 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ERNES, loco advocaat A. VAN BOSCH en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 27 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft de in punt 1.1. bedoelde aanvraag op 9 augustus 2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 30 augustus 2010.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(...) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene vermeldt zich te willen beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een belofte van aanwerven toe aan zijn dossier van de Heer (...) van de firma Salamat BVBA. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, geschoold zou zijn, dat België het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen is, werkbereid zou zijn, de Franse taal machtig zou zijn, het Nederlands zou begrijpen en trachten te spreken met vrienden, dat hij zijn Nederlands nog zou willen vervolmaken en zich in functie daarvan zou ingeschreven hebben voor een cursus, een opleiding zou volgen in het volwassenonderwijs, lid zou zijn van een voetbalvereniging, verschillende getuigenverklaringen van vrienden en kennissen kan voorleggen, volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische cultuur en levensstijl en zelf in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafblad heeft en nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de verwijzing naar artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat hij hier een gezinsleven heeft. Betrokkene laat na om zijn afstammingsband te bewijzen. Hij toont eveneens niet aan waarom dit een grond tot regularisatie zou vormen. Betrokkene haalt wel aan dat hij een zus en neef heeft met de Belgische nationaliteit. Het staat betrokkene altijd vrij een aanvraag 9bis in te dienen en zich te beroepen op punt 2.3. van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 42 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn opgebouwde relaties in het land van herkomst.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum. (...)”

1.3. Op 20 september 2009 werd verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(...) De Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het wordt ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, aangezien hiertegen geen middelen worden aangevoerd.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker, (L.A.), (...), sinds 2004 ononderbroken wonende in België zonder evenwel te beschikken over een verblijfsrecht, diende op 30/11/2009 een aanvraag tot regularisatie in bij de burgemeester van Beringen, steunend op artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980. (stuk 1)

Verzoeker meent, op grond van de regularisatiecriteria die sinds 19 juli 2009 van kracht zijn, recht op regularisatie te hebben gebaseerd op “duurzame lokale verankering in België” zoals gedefinieerd in punt 2.8. B. (de economische regularisatie) van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald voor “de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon”.

Het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen zijn al enige tijd in België gevestigd zoals reeds werd aangegeven in zijn verzoek.

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag en stukken, zoals toegevoegd in bijlage (stuk 2).

Dat verzoeker op 20/09/2010 kennis krijgt van de beslissing (dd.09/08/2010) van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat zijn aanvraag ontvankelijk is doch ongegrond.

Dat de beslissing om het grondgebied te verlaten hem te kennis werd gebracht op 20/09/2010. (stuk 3 en 4)

Dat verzoeker bijgevolg blijkt geeft van een belang.

Verzoeker meent zijn aanvraag aan te vullen, alsook “nieuwe omstandigheden” in te roepen tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

**M.b.t. het ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007:*

Verzoeker verwijst hiervoor volledig naar zijn aanvraag dd.30/11/2009 die nog steeds van toepassing is.

**M.b.t. de duurzame lokale verankering in België*

Verzoeker verwijst ook hier naar zijn aanvraag, doch kan tevens nog bijkomende elementen van lokale verankering in België bijbrengen.

Zo brengt hij zijn inschrijvingsbewijzen voor de cursussen Nederlandse taal in het Centrum voor Volwassenenonderwijs LBC-NVK bij. (zie stuk 5)

Tevens ook twee certificaten van de module ‘NT2 Waystage A/B’ en ‘NT2 Breakthrough/WaystageR1’. (zie stuk 6)

Dat de beslissing dd.09/08/2010 vervolgens vermeldt dat:

“...dat betrokkene niet aantoonde dat hij hier een gezinsleven heeft.”

Dat verzoeker heden wel een gezinsleven heeft samen met zijn vriendin (N.A.) In bijlage kopie van haar identiteitskaart alsook een verklaring van haar een relatie te hebben met verzoeker. (zie stuk 7 en 8)

**M.b.t het arbeidscontract van een bepaalde duur van minstens 1 jaar.*

Tot slot wordt er het volgende geargumenteed:

“...Echter om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een belofte van aanwerven toe aan zijn dossier van de heer (A.H.) van de firma (S.)bvba. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”

Verzoeker kan heden een arbeidsovereenkomst voorleggen van zijn werkgever, de heer (A.H.), in de zaak (S.). Het betreft een arbeidsovereenkomst van een bepaalde duur van 1 jaar, opgesteld op 03/10/2010. (zie stuk 9)

Bovenvermelde gegevens tonen aan dat verzoeker de formele regularisatiecriteria vervult.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoeker vordert het beroep tot nietigverklaring alsook de vordering tot schorsing ontvankelijk en gegrond te verklaren.”

3.2. Op grond van het gestelde in punt 3.1. waarin verzoeker aangeeft te willen ingaan “tegen de motivatie van de bestreden beslissing” neemt de Raad aan dat verzoeker een enig middel beoogt op te werpen waarin hij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, aangezien hij een betoog voert tegen de inhoudelijke correctheid van de motieven.

3.3. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen omdat naar haar mening het verzoekschrift een middel ontbeert, wordt derhalve verworpen. De Raad merkt te dezen nog op dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf ingaat op het door verzoeker aangevoerde betoog. Hieruit blijkt derhalve dat de verwerende partij niet in haar verweer is geschaad.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.6. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009), dat de instructie van 19 juli 2009 tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

3.8. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

3.9. De Raad stelt vast verzoeker de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 niet betwist. Met de herhaling van zijn in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde argument dat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen al enige tijd in België is gevestigd en door louter te verwijzen naar zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 27 november 2009, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Waar verzoeker aangeeft dat het zijn bedoeling is om zijn *“aanvraag aan te vullen, alsook nieuwe omstandigheden in te roepen tegen de motivatie van de bestreden beslissing”* en betoogt dat hij *“tevens nog bijkomende elementen van lokale verankering in België (kan) bijbrengen”* en verwijst naar de stukken 5 tot en met 9, gevoegd bij zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat verzoeker voormelde stukken niet heeft overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing, alleszins toont hij dit niet aan. Bovendien dateren de verklaring van de vriendin van verzoeker (stuk 8) en het nieuw voorgelegde arbeidscontract (stuk 9) van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die hem niet ter kennis stonden op het ogenblik dat hij de eerste bestreden beslissing trof. Voor zover het de bedoeling is van verzoeker om de Raad uit te nodigen zijn aanvraag om verblijfsmachtiging te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij

aan de hand van stukken die hij voor het eerst toevoegt aan zijn verzoekschrift dient de Raad op te werpen dat zulks hem als annulatierechter niet toekomt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA